

beder mig om at sige dig, at det naturligvis er hans Hensigt at tilbagebetale dig Pengene. Han ønsker blot lidt Henstand.“

Hertil svarede Philip Salomon ingenting. Han kunde ikke faa sig til at tage Pers Navn i Munden.

„Det var noget andet, jeg vilde dig,“ sagde han og tog den Skrivelse, han netop havde udfærdiget. „Gør mig den Tjeneste at tage til Byen straks med detteher. Og sørg for at faa det trykt saa hurtigt som muligt. Som du vil se, er det en Meddelelse til vor Omgangskres, — du kan paa Vejen selv regne ud, hvormange Eksemplarer vi har Brug for. Men de maa være færdige saa betids, at de kan omsendes senest imorgen med Aftenposten.“

Paa Papiret stod blot de Ord: „Philip Salomon og Hustru meddeler herved, at deres Datter Jakobes Forlovelse med Hr. Ingeniør P. Sidenius er hævet.“

*

*

*

Samme Aften som denne Efterretning spredtes rundt i den salomonske Familjes store Bekendtskabskres, sejlede Per tilbage til København efter et døgnlangt Ophold i sin Barndomsby ved de store, stille Enge.

Uigenkendt og uden selv at søge nogen af sine gamle Bekendte havde han tilbragt Tiden der alene med sine Minder. Og det var ikke dennegang gaaet ham, som da han sidst gensaae Byen ved Faderens Død, og da den i sin provinsielle Uanselighed, med sine krogede Gader og fattige Butiker, havde forekommet ham halvt komisk og vakt hans Medynk. Han havde i de mellemliggende Aar faaet Øjet op-